

17 juni 2018

Jesus Har Makt

Hur en dövstum pojke blev botad

Predikan i Sjövikskyrkan Kolmården-Krokek

Du stumme och döve ande, jag befäller dig: far ut ur honom och kom aldrig mer in i honom!
(Markusevangeliet 9:25)

Bibeltext

När de kom till de andra lärjungarna, såg de mycket folk omkring dem och skriftlärda som diskuterade med dem. Så snart allt folket fick se Jesus blev de mycket häpnade och skyndade fram och hälsade på honom. Han frågade dem: "Vad är det ni diskuterar om?" En man i skaran svarade honom: "Mästare, jag har fört till dig min son som har en stum ande. Och var den än får tag i honom slår den ner honom, och han tuggar fradga och skär tänder och blir stel. Jag bad dina lärjungar driva ut den, men de kunde inte." Jesus svarade dem: "Du släkte som inte vill tro! Hur länge måste jag vara hos er? Hur länge skall jag stå ut med er? För honom till mig!" Och de kom med honom till Jesus. Så snart anden fick se honom slet den i pojken, och han föll till marken och vältrade sig och tuggade fradga. Jesus frågade hans far: "Hur länge har det varit så med honom?" Fadern svarade: "Sedan han var barn. Ofta kastar anden honom än i elden och än i vattnet för att ta livet av honom. Men om du kan, så förbarma dig över oss och hjälp oss!" Jesus sade till honom: "Om du kan, säger du. Allt förmår den som tror." Genast ropade barnets far: "Jag tror. Hjälp min otro!" Jesus såg att ännu mer folk strömmade till, och han sade strängt till den orene anden: "Du stumme och döve ande, jag befäller dig: far ut ur honom och kom aldrig mer in i honom!" Den orene anden skrek och ryckte våldsamt i honom och for ut. Pojken var som livlös, och de flesta sade att han var död. Men Jesus tog honom i handen och reste upp honom, och han steg upp. När Jesus hade kommit inomhus och lärjungarna var ensamma med honom, frågade de: "Varför kunde inte vi driva ut honom?" Han svarade: "Detta slag kan endast drivas ut med bön." (Markusevangeliet 9:14-29)

Inledning

Vi västerlänningar som lever i ett moderna samhälle har svårt för det övernaturliga, för det är onaturligt för oss. Eller har varit. Sekulariseringen leder nämligen inte i längden till ateism utan till animism, dvs andedyrkan o dyl. Det är slående att se hur Sverige, Frankrike och andra länder som varit starkt präglade av politisk ateism och avkristning numera är starkt präglade av ockultism och tron på alla möjliga andar, spådom, teckentydning, häxkonster, men inte på Gud. Men när sådant breder ut sig tar det också kontroll över människor. Människor som är uppfyllda av längtan att ta kontroll över sina liv med hjälp av dessa makter, hamnar istället under dessa makters kontroll, frivilligt eller ofrivilligt.

När vi ber och längtar efter en väckelsevind i vårt land ska vi också veta att det i sådana fall kommer att leda till att vi hamnar i situationer som liknar dem i berättelsen vi läst. Vi kommer att ställas inför situationer där människor som kommer i vår närhet plågas svårt nöd, sjukdom, frestelser, men också av ondskans andemakter. Meningen är då att vi i Jesu namn skall kunna hjälpa dessa människor till befrielse. Församlingen skall vara en sådan kraftcentral att den som endast kommer i närheten av densamma skall reagera på det, och också i förlängningen få uppleva befrielse och upprättelse.

Vi vet inte hur pojken i vår bibelberättelse hamnade under onda makters inflytande. Kanske hade hans familj sysslat med ockultism tidigare men ångrat sig när de såg vad det ledde till. Klart är dock att stumheten här inte enbart var ett sjukdomstillstånd — pojkens reaktion på Jesu närvaro visar tydligt att här var frågan om onda makters inflytande — och överhuvudtaget är det farligt att blanda ihop sjukdom och besättning och sätta likhetstecken mellan dessa. Jag har mött människor som varit kärnfriska men präglats av ett stort andligt mörker, och åter andra som varit djupt märka av sjukdom men varit varmt troende människor. Hur ser man skillnaden? Svaret finns i berättelsen vi läst.

Men oavsett: när människor ställs inför olösliga problem, som det i berättelsen, så är det meningen att Guds församling skall vara den plats där de får hjälp. Låt oss se på den här berättelsen och lära av den.

Predikan

1. **Folket talade om viktiga saker, hur denna pojke kan botas, när Jesus kom förbi, och det ledde till pojken befrielse.** Jesus och några lärjungar var på väg tillbaka från förklaringsberget när de stöter på folkmassan kring de lärjungar som inte följt med till berget, och då märker de att det är liv och rörelse där. Jesus blev intresserad av vad de talade om, och får då svaret från den besatte pojken pappa: *Mästare, jag har fört till dig min son som har en stum ande. Och var den än får tag i honom slår den ner honom, och han tuggar fradga och skär tänder och blir stel. Jag bad dina lärjungar driva ut den, men de kunde inte.* Detta var samtalsämnet. Det fanns skriftlärda där som också deltog i diskussionen. Det är inte säkert att allt som sades var uppbyggligt — vi återkommer till det — men det var åtminstone en viktig fråga man talade med varandra om. Vi ser här också att pappans avsikter hela tiden varit att komma till Jesus får att få hjälp. Och då blev Jesus intresserad, och det ledde till pojken befrielse.
2. **HUVUDPUNKTEN: Även om lärjungarna saknade kraft att ta itu med problemet saknade inte Jesus det.**
 - 2.1. Det tragiska i berättelsen är hur lärjungarna misslyckas med att hjälpa pojken. Det är obegripligt med tanke på vad vi läser tidigare i Markus 6:7-13 om att Jesus gav lärjungarna makt över de orena andarna och att de redan hade erfarenhet av att hjälpa människor som var under demoniskt betryck.
 - 2.2. Om man får spekulera lite så kan vi fundera över varför det blev så:
 - 2.2.1. Kanske var diskussionerna i början av berättelsen inte alls uppbyggliga i alla stycken. De skriftlärda kan ha ifrågasatt Jesus inför hans lärjungar vilket gjorde att de tappade tron på hans namn. Jesus klagar ju över *du släkte som inte vill tro* och han kan ha menat lärjungarnas svaga tro på honom. Paulus varnar på samma sätt för oordnade diskussioner (2 Tim 2:23 B2000).
 - 2.2.2. Det kan också ha varit folkets otro som fick lärjungarna att tappa modet eller också gjorde att Fadern höll tillbaka sin befriande kraft eller bådadera. Det står ju till och med om Jesus själv att han inte kunde göra några kraftgärningar i sin egen hemstad, därför att folket där vägrade tro på honom (Mark 6:5-6), och det skall inte tolkas som

att Gud är beroende av vår tro för att kunna utöva sin allmakt utan snarare att Gud *belönar* dem som tror och söker honom (Hebr 11:6)

2.2.3. Det kan också ha varit något med pojkens fars tro på Gud som ledde till lärjungarnas misslyckande. Jesus säger aldrig något direkt om pojkens far, men han själv verkar uttrycka en delad håg: *Jag tror. Hjälp min otro!* Strax innan har han också sagt: *Men om du kan, så förbarma dig över oss och hjälp oss!* Det är inte bra att tvivla på om Jesus kan hjälpa eller inte. Vid ett annat tillfälle utspelar sig följande: *"Då Jesus gick därifrån, följde två blinda efter honom och ropade: "Förbarma dig över oss, Davids son!" Och när han kom hem, gick de fram till honom. Jesus frågade dem: "Tror ni att jag kan göra detta?" De svarade: "Ja, Herre." Då rörde han vid deras ögon och sade: "Som ni tror skall det ske med er." Och deras ögon öppnades. Jesus sade strängt till dem: "Se till att ingen får veta detta." Men de gick ut och spred ryktet om honom i hela det området." (Matt 9:27-31)* Men Reformationsbibeln tillägger dock att pojkens far kallar Jesus för *Herre* och ropar ut sin nöd *under tårar*, så det kanske inte var hans otro som var problemet i alla fall.

2.2.4. Jesus ger sedan en helt annan förklaring till misslyckandet i slutet av berättelsen, och det kan synas motsägelsefullt. Vi återkommer till det.

2.3. När lärjungarna misslyckades tog Jesus tag i situationen själv. Som hans lärjungar var det ju meningen att de skulle representera honom — det hade de redan gjort när de gick ut och predikade överallt och botade sjuka och drev ut onda andar — men när de föll igenom tog Jesus själv tag i det. Och detta är min huvudpunkt: *Även om lärjungarna — Guds församling — saknar kraft att hjälpa, så saknar inte Jesus kraft att hjälpa.* Hur många här är glada för det?

2.3.1. *För honom till mig!* säger Jesus. Detta är första steget. Vi ska alltid när vi har olösliga bekymmer gå med dem till Jesus. Hur många säger Amen till det?

2.3.2. Anden i pojken reagerar våldsamt på Jesu närvaro — detta är hur vi kan känna skillnad på sjukdom och besättning, för en sjuk människa kan fortfarande njuta av Jesu närvaro, men det kan inte en besatt.

2.3.3. Jesus frågar pojkens far hur länge det varit så här med honom. Svaret han får är: *Sedan han var barn. Ofta kastar anden honom än i elden och än i vattnet för att ta livet av honom.* Här ser vi tydligt att detta demoniskt

betryck lett till en fullständig katastrof för pojkens familj. Och vi ser också Jesu stora omsorg om familjen.

2.3.4. Jesus skyndar sig att ta itu med demonen när han ser att *ännu mer folk strömmade till*. Detta kan tyckas vara en ointressant notering, men det visar oss att Jesus inte var sensationslysten. Han hjälpte inte pojken för att få största möjliga publicitet, utan utifrån sin stora kärlek och omsorg. Vi ser på många andra ställen att Jesus inte ville ha onödig uppmärksamhet, han t o m förbjöd vissa att tala om vad som hade hänt. Dessutom kände han människornas hjärtan och visste att de lätt kunde fatta kärlek till undren han gjorde framför honom själv: *Jesus svarade dem: Amen, amen säger jag er: Ni söker mig inte därför att ni har sett tecken, utan därför att ni fick äta av bröden och blev mätta.* (Johannes 6:26)

2.3.5. När sedan Jesus tar itu med den orena anden gör han det ordentligt: *Far ut ut honom och kom aldrig mer in i honom!* När Jesus gör saker gör han det fullständigt. Det är inte bara en tillfällig hjälp, utan en hjälp som stänger dörren till problemet för all framtid. Notera också att Jesus som Guds Son inte behövde hänvisa till någon annan än sig själv: *du stumme och döve ande, jag befäller dig...*-vi måste alltid hänvisa till Jesus när vi skall tjäna Gud i hans kraft.

2.3.6. Pojken faller omkull, men Jesus tar honom vid handen och reser honom upp. Han var som livlös, men steg upp.

3. **Jesus förklarar varför lärjungarna inte kunde hjälpa pojken.** Här kommer vi till det märkliga i den här berättelsen. Den offentliga förklaringen Jesus ger till lärjungarnas misslyckande är bristande tro, antingen hos folket, pojkens far, lärjungarna eller allihop tillsammans. Men när de blir ensamma säger Jesus något helt annat på lärjungarnas fråga varför de inte kunde driva ut honom: *Detta slag kan endast drivas ut med bön.* (Reformationsbibeln tillägger: *med bön och fasta*).

3.1. Ett sätt att förklara detta är att påpeka att tron på Gud handlar om en relation med en person, och bönen är det främsta sättet genom vilket denna relation utvecklas och stärks. Bönen är den kristna trons centrum, eftersom den är den kanal genom vilket Gud kommunicerar med oss och förmedlar sina välsignelser och sin nåd. Den kraft som behövs för att kunna möta och besegra ondskans andemakter kan endast förmedlas till oss när vi i tro går till Gud i bön, och det är genom samma bön som Gud

bygger upp vår tro så att vi kan vara frimodiga och våga göra sådant som vi annars inte skulle våga göra.

3.2. Det är också så att bönen, och den kraft som kommer av bönen omgång med Gud, är färskvara. Vad Jesus menar är inte att lärjungarna i samband med att pojken dök upp skulle avskilja en veckas tid i bön innan de försökte hjälpa honom, utan att lärjungarna genom att leva i kontinuerligt böneliv (och emellanåt fasta) alltid skall vara beredda att möta sådant som kom i deras väg. De var inte förberedda eftersom de inte hade bett och inte levt i bön på det sätt som krävs för att leva i ständig beredskap.

3.3. En historia från en annan stad som utspelade sig för några decennier sedan, och som illustrerar det sistnämnda. I en församling fanns en missnöjd grupp som hade tagit till sig undervisning om tro som inte stämmer med Bibeln i likhet med hur framgångsteologin lär, och dessa hade samlat sig kring en egen ledare. Pastorn i församlingen släppte inte fram den här undervisningen, och inte heller gav han gruppens ledare onödigt mycket utrymme, och blev därför mycket föraktad av gruppen, som dessutom samlades och hade egna möten. Den missnöjda gruppen hade redan från början motarbetat pastorns anställning i församlingen med motiveringen att han "bara var en vanlig pingstpastor" och att han inte förstått det "nya" sättet att be som blivit populärt vid den tiden i samband med att den här nya undervisningen spridit sig. Vid ett tillfälle hade den missnöjda gruppen tagit med sig en kvinna till ett möte de själva anordnat, och var uppenbart att kvinnan var besatt, och de gick då till storms mot de onda andarna såsom de hade lärt sig att göra i den nya undervisningen. Problemet var bara att det *inte* fungerade, allt blev bara värre. De blev till slut så desperata att de gick och ringde till pastorn som de föraktade och bad honom komma dit. Han kom dit och efter att ha satt sig in i situationen drev han genast ut den onda anden, som den gudsman han var. Vad var skillnaden? Pastorn var en *börens* man, och hans tro på Gud var framför allt en relation med Gud som vilade på ett dagligt umgänge med Gud i bönen (och under vissa tider fasta). Den andra gruppen behövde ju inte be på det gamla vanliga sättet enligt den nya läran de tagit till sig, endast befalla allt att bli som de önskade. Och därför föll de igenom, precis som lärjungarna gjorde. Det är ironiskt att de som sade sig ha så mycket tro inte alls hade någon tro när det väl på

till kritan *därför* att de tagit till sig undervisning som inte stämde med Skriften och därför inte hade rätt relation till Gud, och därför inte kunde hjälpa kvinnan ifråga.

- 3.4. En berättelse om hur det borde vara: Missionär Stig Andreasson berättade för en del år sedan om en händelse i Frankrike där de hade haft missionsverksamhet. En kväll fick de telefon från grannförsamlingen att de hade en flicka där på ungdomsmötet som ville skada sig själv, och de ville ha hjälp att be för henne. Stig åkte dit och det visade sig vara en ung flicka som praktiserat yoga i hela sitt liv, upplärd av sin far. Hon var i trans stundtals, och tre fullvuxna grovarbetande karlar i hundrakilosklassen var knappt tillräckligt för att hålla henne stilla. Stig förstod att det var fråga om andemakter, och när hon stundtals kom ur sin trans sade hon att det onda kom inifrån, varifrån hon brukat "ladda stillhet" när hon mediterade. Det blev så en ganska svår bönekamp, och Stig berättar att han under bönen fick för sig att säga till flickan på svenska — som varken hon eller någon annan där på platsen förstod ett enda ord av — "du vet att du är besegrad genom Jesu blod", så skrek hon så högt att det var som om hon blivit stucken med en kniv. Men stunden kom då de församlade kunde driva ut de onda makterna i Jesu namn. Dagen efter vittnade den unga flickan på gudstjänsten, läste en psalm och prisade Gud för befrielse. Stig avslutade sin berättelse med att påpeka att flickan befrielse berodde på att hon kom till en församling där det fanns en skara *trofasta bedjare, och så fick hon uppleva befrielse.*

Avslutning

Har du ett olösligt problem som du brottas med? Har församlingen misslyckats med att hjälpa dig, och folk i allmänhet likaså? Men glöm inte att Jesus har makt. Vill du ta problemet inför honom idag? *För honom till mig!* Eller är det så att du misslyckas i ditt andliga liv därför att du saknar en relation med Gud i bönen? Idag kan vara första dagen på din nya vandring med Gud i bön.

Amen!